

Arrest

nr. 69 518 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 24 oktober 1971 in de Dagestaanse plaats Nuradilovo.

In september 1997 huwde u officieel met Z.D. (...).

Uw problemen begonnen toen u op 31 december 2005 samen met uw 6 andere broers gearresteerd werd en overgebracht naar het districtscentrum van Khasavyurt. Daar werd u gedurende enkele uren ondervraagd, vooraleer u net als 3 van uw andere broers tegen betaling vrijkwam. Uw drie andere broers, S. (...), K. (...) (O.V. X) en S. (...) werden echter nog 2 of 3 dagen vastgehouden omwille van hun militair boekje, alvorens ook zij door jullie familie werden vrijgekocht. Omwille van deze problemen verlieten zowel S. (...) als K. (...) in 2006 de Russische Federatie.

Zelf kende u een hele tijd geen problemen meer, maar in 2009 werd u opnieuw lastiggevalen.
Op 10 november 2009 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen en namen u zonder uitleg mee naar een onbekende plaats. Daar werd u gedurende twee maanden vastgehouden, mishandeld en ondervraagd met betrekking tot de verblijfplaats van uw broers, die ondertussen in het buitenland verbleven. Diezelfde dag werd uw broer Salman op identieke wijze meegenomen en vastgezet. Uiteindelijk werden jullie na 2 maanden allebei door jullie neven vrijgekocht.
Na uw vrijlating ging u naar het plaatselijke ziekenhuis in Nuradilovo om u te laten onderzoeken, waarna u thuis zelf uw wonden verzorgde.
Op 10 oktober 2010 veranderde u uw propiska en ging u zich inschrijven in het dorp Nuradilovo.
Kort daarna vernam u van uw oudste broer dat er naar u geïnformeerd werd en dook u op zijn aanraden onder bij familieleden, dit tot aan uw vertrek naar België.
Midden januari 2011 vielen onbekenden uw huis binnen en namen uw internationaal paspoort in beslag.
U verliet Dagestan uiteindelijk op 9 maart 2011. Vanuit Khasavyurt reisde u met de bus naar Kiev, waar u enkele dagen verbleef. Op 14 maart 2011 vertrok u vanuit Kiev met de auto naar België, dat u bereikte in de ochtend van 16 maart 2011.
Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”
Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen had met de autoriteiten omwille van uw broers S. (...) en K. (...). Deze problemen begonnen in 2005, toen jullie samen gearresteerd werden. Ook na het vertrek van uw broers in 2006 kende u echter nog problemen. Zo werd u op 10 november 2009 door gemaskerde mannen meegenomen en gedurende twee maanden vastgehouden op een onbekende plaats. Eind 2010 werd er vervolgens naar u geïnformeerd en midden januari 2011 vielen onbekende mensen uw huis binnen en namen uw paspoort in beslag.

Wat de problemen betreft die u in uw land kende voor het vertrek van uw broers, meer bepaald uw arrestatie op 31 december 2005, moet opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat deze problemen verbonden waren met de problemen van uw broer K.D. (...) (O.V. 6.484.225) (CGVS, p. 6).

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 19).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer, K.D. (...) (O.V. 6.484.225), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw broer, K.D. (...) (O.V. 6.484.225), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Dagestan problemen had met de Dagestaanse en Tsjetsjeense autoriteiten omdat u destijds twee maanden in dienst was geweest bij de nationale garde onder Maschadov.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u op 31 december 2005 samen met uw 6 andere broers door gemaskerde militairen gearresteerd, vastgehouden en ondervraagd werd. Vier van uw broers werden reeds korte tijd later vrijgelaten. U, S. (...) en S. (...) werden uiteindelijk 2 of 3 dagen vastgehouden alvorens jullie familieleden jullie tegen 2100 dollar vrijkochten (CGVS, p. 15-16). Noch van uw eigen arrestatie, vasthouding en vrijkoping, noch van die van uw broers kon u echter enig tastbaar bewijs voorleggen. Verder gaf u aan dat u in juni 2006 een tweede maal meegenomen werd door gemaskerde mannen. U werd overgebracht naar een onbekende plaats, waar u ondervraagd werd over uw broer S. (...) en uw eigen activiteiten. U werd tevens ernstig mishandeld, vooraleer u na 2 of 3 dagen door uw moeder werd vrijgekocht (CGVS, p. 12-13). Ook deze beweringen kon u met geen enkel document ondersteunen. U stelde daarnaast dat uw familie tijdens uw vasthouding naar u op zoek ging en u als vermist opgaf bij de politie (CGVS, p. 12 en 14). U kon hiervan echter geen enkel bewijs aanbrengen. U vertelde voorts dat u na uw vrijlating opgenomen werd in het ziekenhuis van uw district, waar u een halve maand verbleven hebt (CGVS, p. 13). U slaagde er evenwel niet in om de Belgische asielinstanties hiervan een medisch attest over te maken. Tot slot vermeldde u dat twee van uw broers, met name S. (...) en A. (...), in november 2009 door gemaskerde

mannen meegenomen en gedurende twee maanden vastgehouden, ondervraagd en mishandeld werden omwille van u en S. (...). Uiteindelijk slaagde uw familie erin om hen vrij te kopen (CGVS, p. 18-19). Ook deze verklaringen kon u op geen enkele wijze staven. Met betrekking tot deze arrestatie bleef u bovendien ook onaannemelijk vaag. Zo had u geen idee door wie ze meegenomen werden noch waar ze vastgehouden werden, hoewel u nochtans contact had met uw vader (CGVS, p. 18-19) en A. (...) reeds sinds maart 2011 in België is (CGVS, p. 6).

U legde wel drie faxen van convocaties voor, twee op uw naam en een op naam van uw broer S. (...). Er moet echter op gewezen worden dat de authenticiteit van deze convocaties niet kan worden nagegaan aangezien het slechts faxen betreft, waarvan delen bovendien geheel onleesbaar zijn. Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u aan dat de originele convocaties zich nog thuis, in Dagestan, zouden moeten bevinden en u stemde ermee in om ze zo mogelijk binnen de 14 dagen aan het Commissariaat-generaal over te maken. Het Commissariaat-generaal heeft tot op heden echter nog niets ontvangen. Daar komt nog bij dat er ernstige aanwijzingen zijn om de authenticiteit van deze oproepingsbrieven te betwijfelen. Zo moet met betrekking tot de oproepingen op uw naam vastgesteld worden dat onder de vermelding oproeping voor verhoor niet aangestreept werd in welke hoedanigheid u zich diende aan te melden, namelijk getuige of slachtoffer. Ongeacht het feit of u in de hoedanigheid van getuige dan wel slachtoffer opgeroepen werd, komt dit niet overeen met uw verklaringen. U stelde namelijk dat u zich in beide gevallen diende aan te melden in de hoedanigheid van verdachte (CGVS, p. 17 en 18). Aangaande diezelfde convocaties moet verder opgemerkt worden dat ook de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek en de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden ontbreken. Voorts bevatten ze evenmin enige aanduiding over de persoon die ze in ontvangst nam, hoewel de ontvanger wel zijn handtekening plaatste. Merkwaardig genoeg komt tot slot noch de oproepingsdatum noch het uur op het strookje bij geen van beide convocaties overeen met de oproepingsdatum op de convocatie zelf. Zo staat er op de eerste convocatie dat u zich dient aan te melden op 18 april 2006 om 9.30u, terwijl op het strookje 20 april 2006 om 10.00u geschreven staat. Bij de tweede convocatie is dezelfde discrepantie merkbaar, namelijk 7 09 2006 om 10.30u op de convocatie zelf versus 3 september 2006 om 13.10u op het strookje. Ook voor de convocatie op naam van uw broer Salman bestaan er ernstige twijfels over de authenticiteit ervan. Op deze oproeping ontbreekt eveneens een hoofding met de naam en gegevens van de uitreikingsinstantie. Verder bevat deze convocatie geen enkele informatie over de zaak in het kader waarvan uw broer opgeroepen werd noch over de afleveringswijze van de convocatie, daar het strookje onderaan niet werd ingevuld. Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. U slaagde er voorts niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat u dit paspoort in Oostenrijk verloren was (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u naliet aangifte te doen van dit verlies (CGVS, p. 9). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u kort voor uw vertrek uit Dagestan, meer bepaald op 30 januari 2006, nog een internationaal paspoort werd uitgereikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Dagestan of Tsjetsjenië opgespoord worden, wat u opmerkelijk genoeg verklaarde niet eens te weten (CGVS, p. 20), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dit net de reden was waarom u een internationaal paspoort liet opstellen. Omwille van uw problemen, die begonnen op 31 december 2005 (CGVS, p. 16), vreesde u namelijk voor uw leven (CGVS, p. 9). Het feit dat u dit paspoort niet zelf aanvroeg of afhaalde, maar uw neef alles voor u regelde (CGVS, p. 9), neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens, wat niet te verzoenen valt met uw bewering vervolgd te worden door uw autoriteiten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Het is verder weinig aannemelijk dat u vandaag nog steeds problemen zou kennen omdat u tussen september 1997 en februari 1998 twee maanden deel uitmaakte van de nationale garde onder Maschadov. Deze feiten speelden zich immers ruim tien jaar geleden af. Bovendien ging u enkel bij de nationale garde om een militair boekje te verkrijgen en stapte u na 2 maanden vrijwillig op (CGVS, p. 6 en 14). Tijdens deze twee maanden kreeg u trouwens enkel een militaire training (CGVS, p. 6). Daar komt tot slot nog bij dat uw tweede aanhouding in juni 2006 eigenlijk een vergissing was. Tijdens uw vasthouding kregen uw familieleden immers een telefoontje met de melding dat u verkeerdelijk gearresteerd en u onschuldig was (CGVS, p. 14).

Er werd tot slot ook nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat u ging onderduiken nadat u in april 2006 een eerste convocatie ontving (CGVS, p. 16-17). Uw vrouw daarentegen stelde dat u reeds in 2005 onderdook, al kon ze zich niet meer herinneren wanneer in 2005 (CGVS vrouw, p. 10). Verder zei ze dat uw broer S. (...) in maart 2006 ondervraagd werd en u op dat moment reeds ondergedoken was (CGVS vrouw, p. 10-11). Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze dat jullie in december 2005 meegenomen werden en u zich begin 2006 ging verstoppen (CGVS vrouw, p. 11). Toen ze vervolgens gewezen werd op het feit dat ze eerder verklaard had dat u reeds in 2005 ging onderduiken, repliceerde ze enkel dat u zich in het jaar 2006 begon te verstoppen. Ze voegde er nog vragend aan toe of ze zich vergist had (CGVS vrouw, p. 11-12). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, daar ze ook aangegeven had dat u reeds voor maart 2006 ondergedoken leefde (CGVS, p. 10-11). U gaf ook aan dat u in juni 2006 een tweede maal gearresteerd werd (CGVS p. 12), hoewel uw vrouw hier merkwaardig genoeg niets over vermeldde (CGVS vrouw, p. 10). Toen ze hierop gewezen werd, argumenteerde uw vrouw dat ze een lange tijd bij haar ouders verbleven had en het bijgevolg niet kon weten (CGVS vrouw, p. 12). Toen haar vervolgens verteld werd dat ze volgens uw verklaringen op het moment van uw tweede arrestatie wel degelijk aanwezig was en ze zelfs de deur geopend had, zei ze dat ze de deur geopend had in december en dat dat verschrikkelijk was. Ze vervolgde dat ze zelfs bang was van de wijkagent en ze het zich waarschijnlijk niet goed herinnert omdat er iets mis is met haar hersenen (CGVS vrouw, p. 12). Deze argumentatie heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op, te meer omdat ze geen medisch attest kon voorleggen waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt. Tot slot zei u dat u omwille van uw problemen tijdens uw verblijf in Dagestan slechts een keer geconvoceerd werd, meer bepaald in april 2006 (CGVS, p. 16). Uw vrouw echter verklaarde tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in haar aanwezigheid drie tot vier maal meegenomen werd voor ondervraging (Vragenlijst DVZ vrouw, p. 2, nr. 3.5). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-Generaal verduidelijkte ze dat u niet 3-4 keer was meegenomen, maar opgeroepen werd voor ondervraging toen jullie nog in Dagestan waren (CGVS vrouw, p. 11). Toen ze later gewezen werd op de inconsistentie in jullie verklaringen, antwoordde ze dat ze dat vermoedde, aangezien jullie het haar niet wilden vertellen. Ze voegde eraan toe dat ze dacht dat het zoveel keer gebeurd was omdat jullie zo dikwijls met elkaar bezig waren (CGVS vrouw, p. 12). Dit is evenwel geen afdoende argumentatie voor de inconsistentie in jullie verklaringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van een aantal pagina's uit uw binnenlands paspoort, een kopie van een pagina uit uw internationaal paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, (een kopie van) de geboorteaktes van uw kinderen en twee beslissingen van de Oostenrijkse autoriteiten aangaande uw asielaanvraag aldaar) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uit de beslissingen aangaande uw asielaanvraag in Oostenrijk blijkt immers enkel dat u op 27 december 2006 een asielaanvraag indiende in Oostenrijk. Na goedkeuring van de Slovaakse autoriteiten besliste Oostenrijk dat Slovaakse verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing in beroep. Dit beroep werd echter verworpen, waarna u op 27 april 2009 een tweede maal asiel aanvroeg in Oostenrijk. Alle overige documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwijfeld worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw vrouw, V.I. (...) (O.V. 6.484.225), en uw broer, D.A. (...) (O.V. 6.783.314), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Wat uw problemen na het vertrek van uw broers betreft, moet eerst en vooral opgemerkt worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van deze problemen.

U verklaarde namelijk dat u op 10 november 2009 net als uw broer Salman door gemaskerde mannen gearresteerd werd omwille van uw broers S. (...) en K. (...). Gedurende 2 maanden werd u vastgehouden op een onbekende plaats, ondervraagd en mishandeld. Uiteindelijk kwam u vrij nadat uw neven losgeld hadden betaald (CGVS, p. 13-15).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen noch aangaande uw eigen arrestatie, vasthouding en vrijkoping, noch aangaande de arrestatie, vasthouding en vrijkoping van uw broer Salman.

Voorts gaf u aan dat u zich omwille van de verwondingen die het gevolg waren van de mishandelingen tijdens uw detentie liet onderzoeken in het plaatselijke ziekenhuis van Nuradilovo.

U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal een medisch attest te overhandigen dat deze beweringen ondersteunt. Uw broer Salman hield aan zijn vasthouding ook ernstige verwondingen over en belandde hierdoor eveneens in het ziekenhuis (CGVS, p. 16).

Deze beweringen kon u evenmin met enig document staven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo wist u niet door welke dienst u op 10 november 2009 gearresteerd en vervolgens vastgehouden werd (CGVS, p. 14), hoewel van u verwacht kon worden dat u hiervan op de hoogte was aangezien u door uw neven werd vrijgekocht en zij bijgevolg wisten welke instantie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 13).

U stelde voorts dat uw neven voor uw vrijlating een beroep deden op kennissen, al had u geen idee wie precies was tussengekomen (CGVS, p. 15 en 17) noch welke stappen uw neven ondernomen hadden om u te vinden (CGVS, p. 17).

Diezelfde dag, meer bepaald op 10 november 2009, werd ook uw broer S. (...) door dezelfde overheidsdienst gearresteerd (CGVS, p. 13 en 15-16). U kon echter niet zeggen wat er na zijn arrestatie met hem gebeurd was (CGVS, p. 15).

U haalde tot slot ook aan dat u sinds oktober 2010 ging onderduiken omdat uw broer vernomen had dat er naar u geïnformeerd werd. Merkwaardig genoeg had u evenwel geen idee wie naar u informeerde (CGVS, p. 16).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees.

Ondanks het feit dat u sinds oktober 2010 ondergedoken leefde omdat uw oudste broer vernomen had dat er mensen naar u kwamen informeren (CGVS, p. 16), begaf u zich daarna immers tot twee maal toe naar de paspoortdienst in Khasavyurt om een internationaal paspoort te verkrijgen, dat u werd uitgereikt op 15 december 2010 (CGVS, p. 9 en 10).

Gelet op het feit dat u reeds sinds 2005 problemen had met de autoriteiten en u tussen 10 november 2009 en 10 januari 2010 door een bepaalde overheidsdienst werd vastgehouden, is het niet aannemelijk dat u tot twee maal toe het risico nam om uw autoriteiten te raadplegen, die u nota bene vervolgden. Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ook de ernst van uw vrees sterk uitgehouden.

Er moet verder vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen.

Zo had u geen idee of er zich na uw vertrek in Dagestan nog iets heeft voorgedaan in verband met uw problemen (CGVS, p. 19) en heeft u niet eens de moeite gedaan om u hierover te informeren, niettemin u sinds uw aankomst in België zowel met uw vrouw als met uw vader nog telefonisch contact gehad hebt (CGVS, p. 4 en 19).

Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van uw vrees verder onderuit gehaald.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Kiev met een auto naar België bent gereisd. Tijdens deze reis was u uitsluitend in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort en u werd onderweg zelf nooit gecontroleerd (CGVS, p. 10-11).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het midden januari 2011 door onbekenden uit uw huis in beslag genomen werd (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Te meer omdat u niet eens wist waarom deze documenten in beslag genomen zouden zijn (CGVS, p. 9).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het deze beslissing kan wijzigen. Het bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, R.A. (...) (O.V. 5.094.880), broer, K.D. (...) (O.V. 6.484.225), en schoonzus, I.V. (...) (O.V. 6.484.225), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en

ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift van 25 juli 2011 de schending op van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals een “schending van de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus”.

Verzoeker meent dat de “verschillende verwijten” aan zijn adres in de bestreden beslissing, geanalyseerd moeten worden.

Verzoeker stelt het er niet eens mee te zijn dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag verbindt met deze van zijn broer K.

Volgens verzoeker wordt de weigeringsbeslissing van zijn broer als een bijkomend argument gebruikt om hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoeker laat gelden dat de problemen van hem en van zijn broer weliswaar dezelfde gebeurtenissen als oorzaak hebben, maar dat zijn asielaanvraag op zijn eigen aanhouding in 2009 gesteund is.

Verzoeker stelt nog dat de argumenten die de commissaris-generaal hanteert tegen zijn broer, deze persoonlijk treffen en niet ten opzichte van hem mogen gelden. Verzoeker merkt op dat hij niet aansprakelijk kan worden gesteld voor de tegenstrijdige verklaringen van zijn broer, noch voor de convocaties die door zijn broer werden neergelegd.

Volgens verzoeker kunnen de argumenten die ten opzichte van zijn broer worden ingeroepen, de bestreden beslissing niet rechtvaardigen.

Verzoeker meent dat er geen enkele tegenstrijdigheid opgemerkt werd tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer, wat een betrouwbare aanwijzing is van hun geloofwaardigheid.

Verzoeker merkt op dat de asielaanvraag van zijn broer S. in Oostenrijk duidelijk niet in aanmerking werd genomen. Volgens verzoeker is het feit dat zijn broer S. als vluchteling werd erkend, een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondersteunt.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen documenten kan neerleggen. Verzoeker merkt op dat hij op 10 november 2009 door gemaskerde mannen werd aangehouden en naar een onbekende plaats werd gebracht, wat laat veronderstellen dat zijn aanhouding niet wettelijk was; daarenboven hebben deze mannen evenmin een spoor van hun actie achtergelaten.

Verzoeker stelt dat hij op de dienst spoedgevallen verzorgd is geworden en hem geen medisch getuigschrift werd afgeleverd. Volgens verzoeker betekent het feit dat hij niet over medische attesten beschikt, niet dat hij de traumatische ervaringen die hij verhaalt, niet meegemaakt heeft.

Wat betreft de onduidelijkheden in zijn asielrelaas, stelt verzoeker dat hij weet dat zijn neven voor hem en zijn broer een bedrag van 200.000 roebel hebben betaald aan het hoofd van de politie van Khasavyurt. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij nog inlichtingen gaat inwinnen bij zijn neven teneinde te weten te komen of ze de precieze identiteit kennen van de persoon die opdracht heeft gegeven tot zijn aanhouding. Verzoeker stelt dat S. één dag voor hem bevrijd werd en dat hij eveneens naar het ziekenhuis is geweest. Verzoeker verklaart dat S. zich nog steeds in zijn land van herkomst bevindt omwille van zijn zwakke gezondheidstoestand. Verzoeker ziet bovendien niet in welke bijkomende informatie hij had kunnen verschaffen.

Verzoeker herhaalt dat zijn broer destijds de identiteit van de persoon die hem opzocht, niet meedeelde om hem te beschermen; later heeft verzoeker vernomen dat het de politie van Khasavyurt betrof. Verzoeker meent dan ook dat de onduidelijkheden die de commissaris-generaal hem aanwrijft in werkelijkheid niet bestaan.

Voor wat betreft het verkrijgen van de paspoorten, stelt verzoeker dat hij nooit verklaard heeft dat hij na oktober 2010 officieel gezocht werd; er werd voor hem geen enkel opsporingsbericht uitgevaardigd wat volgens hem ook de moeilijkheid aantoont om de gebeurtenissen te bewijzen waarvan hij het slachtoffer is geweest. Verzoeker stelt dat zijn neef alles georganiseerd heeft en dat hij 1200 roebel betaald heeft om dit paspoort te bekomen. Verzoeker merkt nog op dat het in de Oostbloklanden niet zelden voorkomt dat wettelijke documenten kunnen verkregen worden indien geld wordt aangeboden.

Verzoeker stelt dat de contacten die hij met zijn familie heeft, kort en zeldzaam zijn en hij die gelegenheden benut om te vragen hoe het met zijn familie gaat die in het land is achtergebleven.

Zo vernam verzoeker dat zijn zoon ontdaan is door de gebeurtenissen en verklaart dat hij zal proberen hieromtrent documenten te bekomen. Verzoeker verklaart eveneens te hebben vernomen dat zijn broer S. in Oostenrijk als "*vreemdeling* (sic)" werd erkend.

Verzoeker benadrukt dat niet kan worden besloten dat hij niet geïnteresseerd is in het lot van zijn broers en de evolutie van zijn eigen problemen.

Wat betreft de grenscontrole herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij heeft uitgelegd dat hij tijdens zijn reis uit zijn land van herkomst naar België, niet werd gecontroleerd.

Volgens verzoeker is het argument van de commissaris-generaal dat de controles om de Schengenruimte binnen te komen verplicht en persoonlijk zijn, louter theoretisch is en niet met de werkelijkheid overeenstemt. Uit het standpunt van de commissaris-generaal volgt volgens verzoeker duidelijk dat de meeste kandidaat-vluchtelingen het verloop van hun reis verzinnen. Het feit dat de commissaris-generaal in twijfel trekt dat zijn internationaal paspoort werd afgenomen in zijn land, is volgens verzoeker bovendien een subjectieve beoordeling.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing zich voor de beoordeling van de situatie van Tsjetsjenen in Dagestan baseert op documentatie die hem niet werd toegezonden zodat hij niet in de mogelijkheid was de gegrondheid van deze informatie na te gaan.

Volgens verzoeker tonen de bij het dossier gevoegde documenten aan dat de veiligheidssituatie in Dagestan problematisch blijft en dat er veel terrorisme is. Bovendien, zo benadrukt verzoeker, raadt het -Belgische- Ministerie van Buitenlandse Zaken alle reizen naar deze regio stellig af.

Verzoeker voert aan dat de mensenrechten voortdurend worden geschonden en dat zijn etnische herkomst de situatie voor hem erger maakt.

Verzoeker stelt van mening te zijn dat hij dan ook voldoet aan de gestelde voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus gegrond op artikel 48/4, §2 b. en c. van de vreemdelingenwet te bekomen.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Verzoeker vraagt daarnaast nog de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift verder de schending van "*de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut*" (zie verzoekschrift p. 3) aanvoert, zonder in concreto aan te geven op welke wijze deze schending is gebeurd.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kan voormelde opmerking van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad het buiten beschouwing.

2.4. Verzoeker voert aan dat hij het er niet mee eens is dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag met deze van zijn broer K. verbindt en meent dat de argumenten gebruikt tegen zijn broer niet ten laste van hem mogen gelden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit het administratief dossier van verzoeker blijkt (zie verhoorverslag van 18 mei 2011, p. 17 e.v.) dat hijzelf zijn asielmotieven baseert op de motieven aangehaald in de asielaanvraag van zijn broer K..

Daarenboven heeft verzoeker ook verklaard dat de problemen die hijzelf na het vertrek van zijn broer K. heeft ondervonden, verbonden waren met de eerdere problemen van zijn voormelde broer.

De commissaris-generaal kon volgens de Raad bijgevolg terecht besluiten dat de asielmotieven van verzoeker gebaseerd zijn op de motieven aangebracht door zijn broer K. en dat een gelijklopende beslissing zich opdroeg in hoofde van verzoeker.

De commissaris-generaal besloot dat verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing werd terecht besloten dat, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van de broer van verzoeker, er gelet op de verbondenheid van de problemen van verzoeker en diens broer, er evenmin geloof kon worden gehecht aan de asielmotieven van verzoeker.

Het enkele feit, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift (zie p. 4) dat er "*geen enkele tegenstrijdigheid tussen hun verschillende verklaringen genoteerd werd*", doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

In de bestreden beslissing werd uitgebreid uiteengezet waarom het asielrelaas van verzoekers broer K. ongeloofwaardig is; het enkele feit dat verzoekers verklaringen overeenstemmen met die van K., is niet bij machte om de ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit tal van elementen, te herstellen.

Aan verzoekers verwijzing naar de asielaanvraag van zijn broer S. in Oostenrijk, kan evenmin gevolg worden gegeven. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade, loopt.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 24 augustus 2011 stelt dat verzoeker op geen enkele manier uiteenzet of verduidelijkt op welke wijze de erkenning van dit familielid, de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen ombuigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat verzoeker, wat zijn problemen na het vertrek van zijn broers betreft, er niet in is geslaagd zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van zijn problemen.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat hij het niet eens is met de vaststelling dat hij geen documenten kan neerleggen. De Raad merkt op dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet van aard is om deze van hun geldigheid te ontdoen.

Waar verzoeker laat gelden dat zijn aanhouding op 10 november 2009 door gemaskerde mannen illegaal was en dat hij van zijn verzorging op de dienst spoedgevallen geen attest bekam, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen voor het eerst aanbrengt in zijn verzoekschrift wat de Raad, evenals de commissaris-generaal trouwens, brengt tot het vermoeden dat verzoeker deze blote beweringen uit om zijn gebrek aan documenten te maskeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal besloot dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas:

“Zo wist u niet door welke dienst u op 10 november 2009 gearresteerd en vervolgens vastgehouden werd (CGVS, p. 14), hoewel van u verwacht kon worden dat u hiervan op de hoogte was aangezien u door uw neven werd vrijgekocht en zij bijgevolg wisten welke instantie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 13). U stelde voorts dat uw neven voor uw vrijlating een beroep deden op kennissen, al had u geen idee wie precies was tussengekomen (CGVS, p. 15 en 17) noch welke stappen uw neven ondernomen hadden om u te vinden (CGVS, p. 17). Diezelfde dag, meer bepaald op 10 november 2009, werd ook uw broer S. (...) door dezelfde overheidsdienst gearresteerd (CGVS, p. 13 en 15-16). U kon echter niet zeggen wat er na zijn arrestatie met hem gebeurd was (CGVS, p. 15). U haalde tot slot ook aan dat u sinds oktober 2010 ging onderduiken omdat uw broer vernomen had dat er naar u geïnformeerd werd. Merkwaardig genoeg had u evenwel geen idee wie naar u informeerde (CGVS, p. 16).”

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-generaal, aanvult met een aantal gegevens. Zo merkt hij op dat zijn neven voor hem en zijn broer, een bedrag van 200.000 roebel hebben betaald aan het hoofd van de politie van Khasavyurt. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift ook dat S. één dag voor hem bevrijd werd en dat hij eveneens naar het ziekenhuis is geweest. Volgens verzoeker zou S. zich nog steeds in het land bevinden omwille van zijn zwakke gezondheidstoestand.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in deze problemen en de evolutie ervan. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een grote impact op verzoekers leven is, kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Het feit dat verzoeker zich pas ná ontvangst van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal heeft geïnformeerd aangaande essentiële elementen uit zijn asielrelaas, doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse; van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij informatie poogt te bekomen over zijn recente situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers stelling dat de onduidelijkheden die de commissaris-generaal lastens hem weerhoudt, in werkelijkheid niet bestaan, wordt niet aanvaard. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat verzoeker ten tijde van het onderzoek van zijn asielaanvraag op het Commissariaat-generaal onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot belangrijke aspecten van zijn asielrelaas; de blote beweringen van verzoeker achteraf doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden terecht aangegeven dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees.

Zo blijkt dat verzoeker zich, ondanks het feit dat hij volgens zijn verklaringen sinds oktober 2010 ondergedoken leefde, tot twee maal toe naar de paspoortdienst in Khasavyurt om een internationaal paspoort te verkrijgen.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift (zie p. 6) gelden dat hij *“nooit verklaard heeft dat hij officieel gezocht werd.”* en *“het zijn neef was die alles georganiseerd had. Dat deze laatste 12000 roebels betaald heeft om dit paspoort te bekomen.”*

De Raad stelt vast dat deze verklaring dat zijn neef alles heeft geregeld, in strijd is met zijn afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p. 9-10):

Vraag: *“Wanneer kreeg u dit internationaal PP uitgereikt?”*

Antwoord: *“15 dec 2010.”*

Vraag: *“Had u het zelf aangevraagd?”*

Antwoord: *“Ik wilde me bezighouden met een business.”*

Tolk herhaalt de vraag

Antwoord: "Ja, ik heb het zelf aangevraagd om me bezig te houden met koppelverkoop, met een business. [...]"

Vraag: "Heeft u dat PP zelf ook afgehaald?"

Antwoord: "Ja"

Vraag: "Waar?"

Antwoord: "Bij de PPdienst in khasavyurt."

Vraag: "Problemen gehad om dat pp te krijgen?"

Antwoord: "Nee, geen problemen."

Het verweer van verzoeker dat "hij niet officieel gezocht werd", wordt niet aangenomen gezien verzoeker eerder verklaarde reeds sinds 2005 problemen te ondervinden met de autoriteiten zodat het onaannemelijk is dat hij zich tot twee maal toe en in persoon, naar de paspoortdienst heeft begeven.

De bestreden beslissing stelde eveneens terecht dat het manifeste gebrek aan interesse van verzoeker met betrekking tot het verdere verloop van zijn problemen, eveneens afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Zo heeft verzoeker geen idee of er zich na zijn vertrek in Dagestan nog iets heeft voorgedaan in verband met zijn problemen en heeft verzoeker ook nagelaten hierover te informeren.

Verzoekers stelling dat de contacten met zijn familie kort en zeldzaam zijn, en hij hiervan gebruik maakt om te informeren over zijn achtergebleven familie, brengt geen zoden aan de dijk.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De uitleg van verzoeker dat hij heeft geïnformeerd naar het persoonlijke lot van zijn familie, doet hieraan geen afbreuk. Terecht heeft de commissaris-generaal gesteld dat de nalatige handelwijze van verzoeker de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees aantast. Zijn verweer dat hij wel op de hoogte is van de toestand van zijn zoon en het verdere lot van zijn broer S., herstelt de geschonden geloofwaardigheid niet.

Ten slotte stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisroute niet aannemelijk zijn; tijdens deze reis was verzoeker volgens zijn verklaringen enkel in het bezit van zijn intern paspoort en werd hij onderweg zelf nooit gecontroleerd.

Als verweer op de vaststelling van de commissaris-generaal dat dit relaas niet wordt aangenomen aangezien dit niet overeenstemt met de informatie waarover hij beschikt, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift op dat het argument van de commissaris-generaal dat de controles binnen de Schengenruimte verplicht en persoonlijk zijn, louter theoretisch is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het louter tegenspreken van de informatie van de commissaris-generaal en het opwerpen van een blote bewering, wat geen dienstig verweer uitmaakt. Waar verzoeker aanvoert dat het in twijfel trekken door de commissaris-generaal dat zijn internationaal paspoort werd afgenomen, slechts een subjectieve beoordeling is, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal dient niet te bewijzen dat elke verklaring van de asielzoeker niet met de waarheid overeen stemt.

2.6. De Raad treedt verzoeker niet bij waar deze opmerkt dat hij de gegrondheid van de informatie aangaande de situatie van Tsjetsjenen in Dagestan onmogelijk kon nagaan aangezien deze informatie hem niet samen met zijn verhoorverslag per e-mail werd overgemaakt.

Zoals correct werd opgemerkt in de nota van 24 augustus 2011 is het bezorgen van kopieën aan advocaten op eenvoudige aanvraag meteen na het verhoor een dienstverlening van het Commissariaat-generaal, gesteund op een interne praktijk.

Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden, het dossier van een asielzoeker mogen inkijken en een kopie van sommige stukken uit het dossier krijgen door zich te wenden tot de dienst "Advocaten" op het Commissariaat-generaal, zoals vermeld wordt op het formulier ter bestelling van kopieën. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht.

Waar verzoeker verwijst naar algemene rapporten die volgens hem moeten aantonen dat de veiligheidssituatie in Dagestan problematisch blijft, merkt de Raad op dat deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, onjuist zou zijn.

De Raad stelt vast dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, zodat de documentatie die verzoeker aanvoert, niet vermog afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Ook de verwijzing door verzoeker naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is niet dienstig; de Raad vestigt er de aandacht op dat een reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en

geenszins een leidraad vormt voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers (RvV nr. 950 van 23 juli 2007).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE